

Bij inspectie van de mond was dit gemakkelijk te verklaren. Het gehele gebit was nog aanwezig, d.w.z. necrotische radices met vele infectiehaarden. Labiaal en buccaal was de gewone knobbelige hyperplasie van de gingiva waar te nemen, doch palatinaal bestonden zulke grote symmetrische fibromen in premo-laar- en molaarstreek, dat er nauwelijks een halve cm. ruimte tussen beide kaak-helften over was, zó zelfs, dat de anesthesist bij de operatie vroeg of de patiënte soms een gespleten gehemelte had. De foto's geven hopelijk een indruk hiervan.

De medicamenten werden op grond van het ECG geleidelijk weggelaten. Patiënte is vervolgens geopereerd door collega PASMANS. Reeds na korte tijd vertoonde ze psychisch een aanmerkelijke vooruitgang.

Alhoewel het een zeer moeilijke opgave was, is het me gelukt, voor patiënte een prothese te vervaardigen, waaraan ze zich wonderwel heeft aangepast. Ze praat vrij normaal en haar kauwfunctie is ook goed te noemen.

REDACTIONELE COMMENTAAR

GESANCTIONEERDE ONBEVOEGDE UITOEFENING

In het maartnummer van de vorige jaargang werd de aandacht gevestigd op het koninklijk besluit waarbij het tandtechnisch laboratoriumwezen onder de werking van de in 1954 tot stand gekomen Vestigingswet Bedrijven werd gebracht. Wat daarbij in het bijzonder de aandacht vroeg waren de in de toelichting gemaakte opmerkingen met betrekking tot de groep der zelfstandige tandtechnici, waarmee bedoeld zijn de houders van een „reparatieinrichting voor kunstgebitten”. De staatssecretaris van economische zaken en de minister van sociale zaken en volksgezondheid gingen er van uit dat een dusdanige inrichting geen voldoende bestaan zou kunnen opleveren en dat reeds in de praktijk gebleken was dat de exploitanten ook (voor hen verboden) behandelingen in de mond verrichten. Ten einde niettemin de vakbekwaamheid voor hun „officiële” reparatiewerkzaamheden te waarborgen, gaven zij er de voorkeur aan de vertegenwoordigers van de betreffende groep onder het besluit te doen vallen. Tevens werd verklaard dat een te verlenen vestigingsvergunning niet als vrijbrief zou kunnen gelden om zich op tandheelkundig terrein te begeven.

In de hieraan vastgeknoopte kritiek werd uiteengezet dat veel „reparaties” aan kunstgebitten niet doeltreffend kunnen worden uitgevoerd zonder daarop gerichte manipulaties in de mond en bijgevolg door de houder van de „inrichting” regelmatig onbevoegd tandheelkundig zou worden opgetreden. Gegeven de erkenning van de overheid dat een reparatie-inrichting als zodanig geen volledig bestaan oplevert manoeuvreerde zij zich bij een eventuele bestrijding van ongeoorloofde behandelingen in een moeilijk parket. Wij meenden dan ook in de maatregel en de daarop gegeven toelichting een bedekte sanctie daarvan te moeten zien.

Sindsdien zijn de kunstgebitreparaties een dagelijkse verschijning geworden

in de advertentiekolommen van de dagbladen. De formeel niet ter zake doende toevoegingen hebben echter ten doel het publiek duidelijk te maken dat het begrip reparatie niet zo eng moet worden opgevat. Men behoeft geen goede verstaander te zijn om te begrijpen waarvoor men alzo aan de inrichting terecht kan.

Intussen was krachtens de daarvoor speciaal in het leven geroepen wet z.g. tandheelkundige inrichtingen het bestaan zoal niet onmogelijk, dan toch wel moeilijk gemaakt. Telkens weer kan men in de dagbladen lezen van delinquenten, die daarbij bevoegd of onbevoegd betrokken, voor de rechter verschijnen. Het kwaad is blijkbaar nog niet uitgeroeid, vermoedelijk onuitroeibaar.

Het onttrekt zich echter aan de waarneming in welke mate de (voormalige) exploitanten van een tandheelkundige inrichting het over de nieuwe boeg hebben gegooid en onder het mom van een reparatie-inrichting hun oude werkzaamheid voortzetten.

De voortdurende en veelvuldige publiciteit doet vermoeden dat de totale omvang van dit onwettig en sociaalhygiënisch schadelijk bedrijf niet gering is. Men ontkomt niet aan de indruk dat het kwaad, in de schaduw van de Vestigingwet Bedrijven alleen een ietwat andere gedaante heeft aangenomen. B.

DE VERHOOGDE LOONGRENS

In het vorige nummer hebben wij reeds vermeld dat in 1960 met een verhoging van de loongrens van *f* 6900.— tot *f* 7450.— moest worden gerekend. Zelfs werd de datum van ingang: 1 januari daarbij genoemd.

Inmiddels bleek dat de sociale verzekeringsorganen, enkel steunende op het aan de verhoging ten grondslag liggende advies van de Sociaal Economische Raad, een overeenkomstige aanbeveling hadden doen uitgaan zonder dat hieraan reeds een wettelijke basis was gegeven.

Wat onze verwondering — zo niet erger — heeft gaande gemaakt is de haast die met de uitvoering wordt gemaakt zonder ook maar enigzins het fiat af te wachten hetwelk deze maatregel nu eenmaal van node heeft om rechtskracht te bezitten. Ook ambtelijk geduld moet als een schone zaak worden aangemerkt, maar dit is er waar het sociale maatregelen van deze orde betreft, niet bij. Er wordt op de noodzakelijke procedure, elke wettelijke regeling betreffende, vooruit gelopen. Niet dat men zou mogen verwachten dat de volksvertegenwoordiging er zich tegen gaat verklaren maar de betrokken instanties popelen van ongeduld om welgevallige adviezen als reeds van kracht zijnde voorschriften toe te passen.

Niet minder wordt men getroffen door de gelatenheid, de apathie zou men kunnen zeggen, waarmee in de kringen van de geneeskundige beroepen de te verwachten maatregel wordt beantwoord. Toen enige jaren geleden de loongrens tot *f* 6000.— stond te worden opgetrokken rees er van de zijde dezer betrokkenen over een breed front verzet. Ook onzerzijds werden de daaraan verbonden nadelen naar voren gebracht.

Niettemin werd de maatregel doorgevoerd, waaruit genoegzaam bleek dat het geen zin had verder strijd te voeren voor een bij voorbaat verloren zaak. Deze overtuiging kan de verklaring geven van het stilzwijgen waarmee van deze zevende verhoging van de loongrens is kennis genomen.

Het ligt in de lijn der verwachtingen dat onder de opwaartse druk van komende welvaarts-, huur-, melk- en wellicht nog andere correcties de loongrens telkens opnieuw zal worden verschoven en er is geen reden om niet aan te nemen dat binnen een aantal jaren het ronde bedrag van *f* 10.000.— als criterium voor de verplichte verzekering en als lichtend baken in de zee der sociale maatregelen in zicht zal komen of zijn. De voortdurende en blijkbaar onafwendbare daling van de koopkracht van het geld, waarvan ter zake kundigen het percentage der jaarlijkse ontwaarding weten te berekenen, zal het tijdstip noodwendig bespoedigen.

Al het vorenstaande in aanmerking genomen: waarvoor zou men zich over de te verwachten verhoging van de loongrens nog druk maken? B.

CONGRESSEN

INTERNATIONAL CONFERENCE ON ORAL BIOLOGY

New York 7, 8, 9 september 1959

DOOR O. BACKER DIRKS

Voorafgaand aan de vergadering van 's-werelds grootste tandheelkundige congres vond de „International Conference on Oral Biology” te New York plaats. De organisatie van dit driedaagse congres lag in handen van de International Association for Dental Research. Financieel was deze bijeenkomst mogelijk gemaakt door een grote gift van de Colgate-Palmolive Company, waaruit alle reis- en verblijfkosten, ook van de niet-Amerikanen, ruimschoots konden worden betaald.

De volgende onderwerpen werden behandeld: het glazuur, de biochemische en voedingsfactoren in verband met tandcariës, de pathologie van gingiva, periodontium en slijmvliezen, het mondmilieu en het been.

Het doel van dit congres was een overzicht te geven van de huidige kennis betreffende de verschillende gebieden. In het algemeen stonden de voordrachten op hoog peil en werden meestal gevolgd door een belangwekkende discussie, waar voldoende tijd voor gereserveerd was.

De chemische en fysische eigenschappen van het glazuur werden achtereenvolgens door BRUDEVOLD, ERICSSON, TRAUTZ en MÜHLEMANN van verschillende zijden belicht.

F. BRUDEVOLD (Boston) besprak de chemische samenstelling van het glazuur, waarbij hij in het bijzonder de verschillen naar voren bracht die er bestaan tussen de oppervlakkige en diepere glazuurlagen. Voor vele spore-elementen (Pb, Zn, Sn, F) en ook voor citraat, lactaat en koolhydraten is de concentratie in de buitenste glazuurlaag vele malen hoger dan in de diepere lagen. Voor fluor is deze concentratie zelfs 10 maal zo hoog. Hoewel voor vele stoffen grote verschillen in concentratie van element tot element bestaan, zijn deze nooit zo